

citálásra inkább mindent vállalnak, csak szabaduljanak a rábeszélőtől. Elsősorban azokra a paraszti származású hallgatókra gondolunk, akiket még élő kapcsolatok kötnek fajtájukhoz. Másodsorban a középosztály, disszidenseiről lehet szó, akik sok mindent végiggondoltak, beláttak, a szellemi hovatartozás kérdésében döntöttek és a parasztság mellé állottak. A munkaközösség magvát az így egymásra találó baráti közösség alkossa. Nagyrészt bölcsészekből fog állni: nekik van a legtöbb idejük. Mert a magyarságismereti munka sok időt kíván, s lehetetlenné teszi, hogy valaki óhat, neki rokonszenves más munkaközösségben dolgozzék. Ez az oka annak is, hogy akiknek leginkább szükségük lenne arra, hogy természettudományos képzésük mellett magyarságranelvelést is kapjanak s egy kis humanumhoz is hozzájuthassanak, heti ötven-hatvan óra mellett nem foglalkozhatnak hungarológiával. Legföljebb a hétvégét és a vakációkat használhatják fel, de az őket érdeklő magyarságtudományi előadások nem járhatnak. Ez olyan probléma, mely Szegeden sem halad megoldás felé s a munkaközösség egész működését szűk körre fogja korlátozni. Pedig nagyon jó volna, ha egyes kutatási területekre megfelelő szakemberek indulnának el. Pl. az embertan, továbbá népegészségügyi vizsgálatok, népi gyógyításmódok gyűjtése orvosok közreműködése nélkül csaknem lehetetlen.

Szeminárium

A munka elméleti része szeminárium-szerű. Elsősorban az egyetemi előadásokhoz kell alkalmazkodnia. Nem járhat el mindenki mindegyik magyarságismereti kollégiumra. A munkaközösség tagjai osszák fel ezeket maguk között. Az egyetemi előadások feldolgozása elengedhetetlen, s az csak természetes, hogy néprajzi, embertani tanulmányainkban az egyetemi előadásokat kell alapul vennünk, s arra kell felépítenünk elméleti és gyakorlati munkánkat. Sokkal könnyebb dolgunk van, mint ezelőtt néhány évvel lett volna, mert az egyetem megismertet az alapfogalmakkal, szempontokat és módszert ad. A hallgatókra vár, hogy professzorokkal együtt dolgozva, mindezt életébe tegyék.

A szemináriumi munka másik ága lehet a hungarologia irodalmának állandó figyelemeltartása, új könyvek és folyóiratok ismertetése. A munkaközösség tagjainak természetesen a régebbi szakirodalom legfontosabb alkotásait is meg kell ismerniök. Erre az egyetemi könyvtáron kívül lehetőséget ad a magyar irodalomtörténeti intézet egyik szobájában elhelyezett néprajzi könyvtár és a rövidesen megalakuló SZEI-könyvtár.

A szemináriumi munkakörbe tartozna a Szegedre vonatkozó eddigi kutatások eredményeinek összegyűjtése Kálmány Lajostól Bálint Sándorig.

Gyűjtőmunka

Az előadásokkal s a szeminárium elméleti foglalkozásával egyenlő fontosságú a gyakorlati munka. Szeged-környék tanyavilága jórészt felderítetlen. Különösen a gazdasági hagyományok gyűjtése ígér sokat. Kitűnő területül kínálkoznak a környékbeli őstelepülések. Uttörő munka lehetne a városi munkásság viszonyainak kutatása. Erre jőformán csak egy-két kísérlet történt (azt is Szegedről kezdeményezték!), pedig érdekes eredményeket hozhatna a kutatás itt, ahol a munkásság jórésze a parasztságból töltődik fel.

A munkaközösség nyáron sem szünetelheti meg működését, sőt ekkor bekapcsolódhatnak, akik az egyetemi elfoglaltság miatt a hungarologiai előadásokra nem járhattak, esetleg a szemináriumban sem vettek részt, de a szükséges elméleti tudást „magánúton” elsajátították. Akkor lehetséges többhetes kiszálláson, egy jól megválasztott település vagy vidék alapos vizsgálata. A munkaközösség tagjai, akik már specializáltak magukat a paraszti életforma egy-egy jelenségének vizsgálatára, most rendszeres együttműködéssel dolgozhatnak s a vizsgálat alá vett község életét hosszabb időn át igen sok oldalról figyelhetik meg, a Szegedi Fialokról szólva már röviden ismertetteit elveknél megfellelően. Mintánál a Gustiék által kidolgozott munkamódszer szolgálhat, mely szerint Magyarországon is több

községet dolgoztak fel. Ilyen kiszállás eredménye volt a legelső komoly falunográfia, Kemse község életéről. A Táj- és Népkutató Intézet, melynek szervezőtétébe esetleg a SZEI munkaközösség is bekapcsolódik, eddig is több nyári néprajzi tábor rendezett, sőt ez év nyarán, már a kolozsvári egyetem országos diákszervezete, a KEMDESz néprajzi munkaközössége is résztvett egy nagyarányú gyűjtőmunkán az erdélyi Bálványosvár-alja községben. Előttünk áll a példa. Szegednek természetszerűleg délre kell néznie. Számításba jöhetnek a környékbeli őstelepülések, a Bácska régi és új települései, a vegyes lakosságú községek. A Bukovinából hazatelepített székelyek népi kultúráját is addig kell leltározni, míg nem keveredik a bácskai hagyományanyaggal. S a keveredés, fejlődés folyamatát szintén elsősorban a szegedi munkaközösségnek kellene figyelemmel kísérnie, hiszen ilyen jelenség még nem játszódtott le néprajzosok szeme előtt!

Gyűjtőmunkánk során vigyázzunk, hogy a népismeret tudománya ne nyomja el a répi életmódjának megismerésével járó megdöbbenést. Sokat szidták a Márciusi front íróit, hogy írásaik »tendenciózusak«. Ma már a fiatalság is megállapíthatja, hogy a »falukutató-könyvek« tudományos értéke csekélyebb, mint erkölcsi értéke. S ezt az értéket éppen tendenciájuknak, s belőlük áradó szenvedélynek köszönhetik. A »tendencia« azóta kormányprogram is lett: a magyar parasztság nyomorult állapotán változtatni kell. A mi munkaközösségünknek, tekintve, hogy a népiélet tudományos vizsgálata a célja, a Szegedi Fialók tendenciátlan módszereit kell követnie, de egy pillanatig sem szabad megfélekednie arról, hogy ez a vizsgálat sem lehet öncélú valami, s népismereti munkánk a tények megállapításával a kibontakozást akarja megkönnyíteni. Nem járhatunk szigorú tudományossággal a koldus-sorsú parasztság között. Mondtuk, hogy a tudománynak szenvedélyé kell lennie. S

a tudomány szenvedélye nem szenttelen adathalmazást, de döbönt csodálkozást, megbotránkozást hozhat magával. A munkaközösségnek nemcsak tudományos céljai vannak, hanem célja az is, hogy visszhangot keltsen az egyetemi hallgatók lelkében. Talán így több felelősség-érzettel készülnek középosztályi szerepükre.

Különleges feladatok

Az előadások látogatásán, szemináriumi munkán és gyűjtésen kívül lehetnek még a munkaközösségnek különleges feladatai. A munkaközösség hívhatja meg a magyar önismeret legkitűnőbb íróit (Tamási Áron, Veres Péter, Kiss Géza, stb.) az egész Szegedi Egyetemi Ifjúságot érdeklő előadásra. Ismét másokat meghívhat szűkebbkörű beszélgetésre, szakkérdések megtárgyalására. Kiveheti részét az őszi könyvkiállítás anyagának összeállításából. Népi táncanfolyamot rendez. Nagyjelentőségű munka lehet népfőiskolai tanfolyam rendezése a karácsonyi szünetben.

Szeged sok iskolája ugyanis nem teljesíti igazi feladatát. A feltörekvő népi származásuak útját nem könnyíti meg. Az iskolapalotákba hamarabb kerül amerikai diák, mint szegedi paraszt. Miért ne lehetne az Egyetem, ha csak két hétre is, a szeged-környéki parasztság vagy a belőle kiszakadt iparosifjúság? A megszervezés a SZEI vezetőségének és a munkaközösségnek a dolga, az Egyetem gondoskodik elhelyezésről. A népfőiskolai tanfolyam karöltve működjen a már meglévő hőmezővásárhelyi népfőiskolával. A szegedi legyen a katolikus, a vésárhelyi a református fiataloság.

Népismereti munkánkat össze kell kötni a falú és tanyavilág érdekében végzett szolgálattal, nevelőmunkával is, mint ahogy az agrárszertelment és a Bethlen Gábor Kör tette. A kiszállások ne csak gyűjtsenek a falun, adjanak is valamit. Ilyen szolgálat lenne ez a népfőiskola is, de egyetlen kiszállás, gyűjtőtűt alkalmá-

val sem szabad erről az elvről megfeledkeznünk.

A partikularizmust igyekezzünk kiküszöbölni a magyarságismereti munkából azáltal, hogy tökéletes együttműködést valósítsunk meg az érdekelteket egyetemi intézetek, a SZEI munkaközösségének tagjai, az Ortutay-féle néprajzi szeminárium, a Bethlen Gábor Kör falujárói, a regős cserkészek, a Fiala Magyarorság helyi szervezete között s keressük az érintkezést minden más szegedi és környékbeli egyesülettel, társasággal, mely ennek a vidéknek kutatásával foglalkozik. Programjukat feltétlenül összhangra kell hozni; egészítsék ki egymás munkáját. Hátha ebből a közös munkából megszületik egy államilag is támogatott intézmény, pl. az egyetem magyarságtudományi intézete?

A nagy programból azonban egyelőre ki kell alakítanunk egy kisebbet, amit az adott körülmények között is meg tudunk valósítani. Az itt felsorolt lehetőségek közül a SZEI munkaközösség tagjai fogják kiemelni, amit tenni akarnak, miután meghallgatták az illetékes professzorokat is. Lehet, hogy egészen más programot állítanak össze. Csak csinálnak már valamit! Ha a román ifjúság — már 10 évvel ezelőtt — professzorai irányításával néprajzi és szociográfiai munkát végzett, úgy nekünk ma, nemcsak ezt, hanem sokkal többet kell produkálnunk, ha azt akarjuk, hogy állandóan hangoztatott középeurópai vezetőserepünk, ne csak üres szóban legyen. Az egyetemi ifjúságunkban volna kisebb érdeklődés népünk élet-sorsáért, mint a románban?

Sok szó esik mostanában a magyar szellemi élet decentralizációjának szükségességéről. Nos, ez a magyarságismereti munka olyan, hogy csak vidéken, csak Szegeden lehet megkezdeni. De kezdeni kell! mint ahogy Széchenyi mondotta: »Kezdeni kell valamikor, mint ahogy nem lehet mindig aludni, hanem végre csak fel is kell ébredni.«

Mindig várjuk az elsőéveseket. Most is. Bizonyosság erre ez a két levél. Íróik a gólyáknak küldik őket. Fogadjátok szívesen!

Kedves Elsőéves!

A középiskola utolsó két-három évében sokat hallottál az egyetemi hallgatókról. Meg neked is van néhány ismerősöd köztük. Ezekből ítélteél és megalkottál egy képet az egyetemi hallgató-ságról.

Most magad is belepottyanasz abba a folyóba, aminek eddig csak messziről hallottad a morajlását és akármilyennek képzelteél is el, biztosan nem olyan, amilyen a valóságban.

Azt hiszem félelmetesebbnek, sivárabbnak és piszkosabbnak gondoltad, mint amilyen.

Kettőre akarlak figyelmeztetni:

Arra, hogy ne gyere előzetes ítéletekkel, hanem láss a Magad szemével. És:

Arra, hogy Te annak a folyónak a legmélyebb, legtisztább és a legerősebb, a malmokat hajtó és hajókat emelő részébe vedd bele Magad, ne a lassan tekergő, sekélyes és piszkos részébe!

Ne hidd el senki ember fiának, hogy ennek a magyar folyónak: az egyetemi hallgatók népének nincsen mély, tiszta és erős része.

Azt csak azok hazudják, akik le akarják tagadni, azért, hogy avval nyugtassák meg magukat és avval szerezzenek az ő léha és felelőtlen gondolkodásuknak (helyesebben nemgondolkodásuknak) híveket, hogy „mindenki úgy boldogul, ahogyan tud, minden szentnek maga felé hajlik a kez.”

Vigyázz, mert őket könnyebben észre fogod venni, mert ők nem dolgoznak a laboratóriumokban, a szemináriumokban és a SZEI-ben! Ők ott kóborognak a korbón és a folyosókon. S ahogy lelkiismeretük szavát és a munka dalát ne kelljen meghallaniök, hangoskodnak mindenfelé. Telekiabálják majd a füledet, ha az igazságot keresed, hogy „nem érdemes”, ha a SZEI-ben a többiekért, a magyar deákok nagy közösségéért akarsz dolgozni, hogy „mi közöm hozzá”; ha azt mondod, hogy mindent meg kell tennünk, hogy gondolkodó, nagy tudású, lelkiismeretes életű magyarság termelődjen az egyetemen, hogy „egy fecske nem hoz nyarat.”

Ne nyisd meg a lelked a hazugságnak!

Nyisd rá a szemed a folyóra: tudd meg, hogy melyik részén zúgnak a malmok és ballagnak a nagy hajók, s ha Te is az óceánt akarod, vedd annak a mély, tiszta, erős sodrába Magadat!

Kedves Gólya Komám!

Multkori leveledben írtad, hogy nagy szorongással jössz az egyetemre. Teli vagy ezer gondolattal, kétséggel, nem tudod magad elképzelni ebben az életben, mert nem is ismered. Tanáraid, mint a tudomány szentélyét emlegették Neked; előre borzongtatták hátadat kegyes elbeszéléseikkel; ugyanakkor pedig az operettek világából bizony nem is olyan szentnek és nem is olyan nemesnek, hanem inkább sekélyesnek és züllöttnek láttad ezt az életet.

Az egyik fél az itteni tennivalódat abban látja, hogy szemérmesen begubózzol a saját szakodba és kicsinyes nagyképséggel tudomást sem veszel arról, hogy az élet nem csupán a Te szakod és a Te kitűnő, vagy jeles kollokviumod.

A másik fél viszont a nagyfiúság kétértékű örömeivel kecsget, amikor azt mondja, hogy mulass, „élj” minél többet.

Mind a két jóakaród hazudik. Az első útján, kicsinyes, öntelt és használhatatlan középszerű válik belőled, aki mindent tud, mindent olvasott, de semmit se tesz, a másik úton pedig olyan aki mindent tesz, de semmit se tud és sohase gondolkodik.

Pedig ugye egész ember gondolkodik és tesz. Ez az építő munka!

Ezért kérlek arra édes Komám, hogy egyikre se hallgas. Az igazság más!

Te egész életet akarsz élni itt az egyetemen, hiszen már középiskolás korodban is az egészsé levés vágya érlelte meg benned azt a gondolatot, hogy egyetemre jössz. Egész akarsz lenni. — Afféle all round ember. Olyan, aki megállja helyét mindenütt és azt, hidd el — nem könnyű megvalósítani. Miért?

Mert lesznek olyan alkalmak, mikor elmúl pillanatokra az önuralmad és ilyenkor fognak megrohanni a könyvmolyok és a nagykalandú kurtalovagok. Ilyenkor kell nagyon erősnek lenned.

Olyankor, amikor nem leszel Nagy Érettségizett, hanem csak gólya, nagyon kicsi g.-vel. Mikor megbotlasz az igazság keresése közben és rád rohanak a kígyók, hogy az igazság: a magolás: vagy: ugyan kérlek, nem érdemes.

Mikor tönkre akarják tenni eddig nevelt szent idealizmusod és füledbe súgják, hogy a mulatás az élet meg a „jó nő”, utána pedig bizalmasan kérnek: adjál kölcsön öt pengőt, — és félév végén megbuknak a kollokviumon.

Vagy amikor örökké magukat állítják elé példának, hogy idenezz, mennyit tanulok én: reggel, délben, este, mindig a szemináriumban alál a professzorom, és jövőre már gyakoronok leszek, stb., stb., de ha a lélekről beszélnél egyszert is velük, arról, hogy hogyan vezetik magukat Isten szándékai szerint át az életben, bizonyosan megbuknának ezen a kollokviumon.

Bizonyosan azt mondtad magad-

ban: Példa már van ezekről, de mit akarok ezzel mondani?

Azt akarom, hogy rájőjj a megoldásra. Minthogy az egész élet itt az egyetemen azt jelenti, hogy nap mint nap tanulsz. Jegyzeteket is csinálatsz a professzoraid óráiról, (pontosakat, a „Schlagwort“ nem elég!) és azokat pontosan átnézed naponta, hogy megmenekülj a mindig mulatozók kollokviumelőtti kéthetes tanturáitól, de nem élsz csak a könyvek között örökké magolva, begubodzva, hanem örülsz annak, hogy az élet lüktetése buzog benned.

Ez az öröm, az életöröm nem a mulatozók kéjhajhászása, hanem a nagy séták természetbámulása, a játé-

kok, az élet sok apró szépmeglátásainak az öröme.

Látod, így élni nem olyan borzalmasan nehéz. Csak akarnod kell és megy. És örömet leled benne bizonyosan. Mert ha így élsz, sohase lesznek pénzgondjaid: nem kérsz, mert nem kell kölönskérned (de ne is adj, mert jaj, de nehezen kapod meg!) — A tudásod bővül és alapos lesz, mert rendszeresen tágitod, a természet szépségének keresésében pedig egyre jobban megismered az Istent.

Szeretettel köszönt és vár:

Egy öreg hallgató komád.

Egy SzEI-s.

SZINJÁTSZÓ TÁRSASÁG

Megkapó című ismertető, írások, könyvek fekszenek a Szegedi Egyetemi Ifjúság Színjátszó Társaságának hangulatos, színes színpadi figurinekkal díszített próbatermének asztalán. Éles gót betűkkel rajzolt címek: R. Petch „Die Aufgabe der Theaterwissenschaft“, O. Eberle „Theaterwissenschaftliche Grundbegriffe“, H. Hermann „Über die Aufgaben und Ziele eines theaterwissenschaftlichen Universitäts-Instituts“, E. G. Craig „Plan for a theatrical College.“ De megtalálhatók ott a berlini, kölni, müncheni, prágai, leydeni, barcelonai, camnyai kiadványai is. Három vasok füzet különösen megragadja az érdeklődő figyelmét: a Sorbonne, a firenzei egyetemi „teatre esperimendale nationale“ és a világhírű yalei egyetem színháztudományi fakultásainak rengeteg képanyagot feldolgozó ismertetői.

Érdemes lapozgatni ezekben a könyvecskékben. Biztatnak, lelkesítenek és irányt mutatnak. Itt olvasható, hogy például Joca Savits, a bonni esztéta, már 1917-ben több Shakespeare darabot adott elő hallgatóival, hogy stíluskritikai előadásait illusztrálja. Hans Knudsen a charlottenburgi egyetem színpadán különböző korok színjáték típusait igyekezett rekonstruálni növendékeivel. Ferdinand Gregori berlini dramaturgiai előadássorozatát inscenálási kísérletekkel egészítették ki hallgatói. Amerikában Baker professzor még effektív drámairást is tanít; — úgylátszik sikerrel, mivel keze alól került ki a modern színpad egyik legzsensialisabb írórendezője, a Nobel-díjas O'Neill.

Mit tanulnak hát ezekből az írósközből a lelkes szegedi egyetemi színjátszók, akik tavaly maguk is gazdagították az egyetemi színházakra vonatkozó szakirodalmat országos sikert aratott Hamlet előadásuk ismertető füzetével? Elsősorban úgy tűnik az, hogy a színházra vonatkozó tudásuk — ha túl akarnak lépni a műkedvelő dillitáns produkciók követelményein — elméleti megalapozásra, elmélyítésre szorul. Alkalmassá keretül kínálkozott erre a célra Sik Sándor drámaelméleti és történeti kollégiuma. A szegedi egyetemi színjátszók ezidei munkájának gerincét ennek az előadássorozatnak az illusztrálása és feldolgozása képezi. Már lázas buzgalommal folynak az októbervégi első nyilvános bemutató próbái, mely anyagában Aischylos, Sophokles és Aristophanes műveiből vett megfelelő részek mellett egy középkori misztérium és egy mirakulum inscenálását öleli fel. De sorra fognak kerülni Shakespeare, Molière, Calderon, Goethe, Schiller, Hugo, Ibsen és — ha az idő engedi — esetleg egészen modern szerzők műveinek részletei is. Ezen illusztrációk természetesen éppen didaktikai céluknál fogva nem csak a dráma történeti kialakulását igyekeznek megragadni, hanem a kiala-

kulás folyamán megnyilvánuló stílusekvrékeket, drámai prezentációs folyamatokat is.

De nem lenne teljes ez az anyag — és semmiképp sem lenne méltó a SzEI célkitűzéseire — ha hazánk drámairodalmi fejlődésének felvázolása elmaradna. A második félévi tervezet, a magyar dráma arculatát igyekszik majd bemutatni az „Az három keresztény leány“-tól az „Ellák“-ig.

Ez az eszme, a nemzeti és sajátosan magyar drámai motívumok fel-színre hozatalának eszméje dominálja egyébként a szegedi egyetemi színjátszók 1941—42. évi műsor tervezetét. Ezt jelzi a közeli napokban bemutatásra kerülő, modern magyar lírikusok verseiből összeállított szavalódélután átfogó címe is: a szép magyar szó délutánja. De ahogy a „magyar“ jelleget a szegedi egyetem ifjúsága sohasem tűzi pöfeszkedő álszenteskedéssel gomblyukába, úgy ezen ifjúság színjátszó munkaközössége sem felszínes, felületes nemzeti formákban keresi hivatását. Ortutay Gyula népköltészetünk gyűjtésével foglalkozó szemináriuma keretében a komolyan érdeklődők, hasznos és mindeztideig sajnálatosan elhanyagolt színjátékszerű magyar néphagyományok felkutatásával foglalkozhatnak behatóan.

A színjátszó csoport ezidei reprezentatív színházi bemutatóinak tervezetében két ősbemutató, két magyar ősbemutató szerepel. Az egyik Petőfi Sándor „Tigris és Hiéna“ c. színműve, mely bár magán viseli Shakespeare és a romantikus sturm und drang minden jegyét, mégis annyira „petőfies“, mégis annyira a miénk, hogy némi átdolgozás után méltóbban nem ünneplheti az ifjúság nemzetünk nagy szabadság ünnepét, március 15-ét, mint ezen dráma előadásával. A másik terve-

zett bemutató Németh László „Bethlen Kata“ c. történelmi színműve lenne; azé a Németh Lászlóé, aki ma élvonalban küzd nemzetünk faji tisztaságáért, a magyar lélek szabadságáért és nem utolsó sorban a magyar dráma nemzeti hagyományaiért.

Mindezek mellett részt vállalt a SzEISzT a Dugonics társaság idei Tömörkény ünnepségének megrendezésében is, néhány Tömörkény egyfelvonásos színehozzalával. — Végül kuriozusképpen megemlíthető, hogy tárgyalások folynak a rádióval a Szegedi Egyetemi Ifjúság változatos és példaadó életének viaszlemezre vételéről, mely munkának irányítása javarészt szintén a színjátszósok hatáskörébe vág.

A kitűzött feladat minden irányban és minden téren szép és buzdító; de munkabíró erős vállakat, bátor magyar szívet és buzgó kitarást kíván. A cél: nemesen dolgozni és dolgozva nemesedni. A SzEI jelentkezési ívei bizonyítják, hogy sokan vállalják ezeket a feladatokat, sokan megértik ezeket a célokat. De jöjjenek még többen is, mind, kik a szó varázsában és a mozdulat ritmusában lüktető örök emberi értékek művészetét szeretik, mind, kik az együttes kollektív munka örömet, a szereplés mámorító lázát és a méltán megérdemelt siker dicsőségét áhítják.

EGYETEMI TESTNEVELÉS

Beszélgetés Légár Győző testnevelési tanárral az egyetemi sportélet föllendítéséről

Egyik délután elindultunk a Fodor-utcába azzal a merész elhatározással, hogy interjút veszünk új testnevelési tanárunktól, hiszen mindenkit érdekel, hogy ki és milyen elvek szerint vezeti heti ötven órák alatt bizonyos eléggé görnyedő testünk nevelését. A Fodor-utcai nagy intézetből azonban továbbküldtek bennünket, mert a tanár úr, bár még alig pár napja van Szegeden, máris künn a sportpályán dolgozott. Nosza utána mentünk a SzVESE-pályára, hogy megkérjük, tájékoztasson bennünket terveiről.

Volt-e már a tanár úr másutt is az egyetemisták testnevelésének irányítója?

— Tulajdonképpen nem. Két éve végeztem a Testnevelési főiskolán, és tanársegéd voltam ott. Középiskolákban is tanítottam és most Tárcazy Felicides Román öméltósága, a társadalmi sport és testnevelés vezetője bizalmából kerültem ide. Igen nagy tervekkel indulok neki a munkának. Szeretném megvalósítani mindazokat, amelyeket a Testnevelési főiskolán jövő tanításomra vonatkozólag kiterveztem. És ez magába foglalja foglalni a mai modern szétágazó testnevelés minden ágazatát. Sajnos a jelenlegi helyzetben sok gátló körülményt látok fennállani (pálya, felszerelés, idő kérdés). Ezeknek a kérdéseknek a rendezése nemcsak helyi, hanem országos rendezést kíván. Hál' Isten' nem vagyok egyedül ebben a munkámban, mellettem állnak a felettes hatóságaim és lelkes munkatársaim. Biztosra veszem, hogy az ő segítségükkel megoldom a nehézség problémáimat. Ehhez azonban kérem elsősorban is az egyetemi ifjúság lelkes, odaadó munkáját.

Veszünk-e példát külföldi mintáról?

— Igen, különösen Németország testnevelési rendszerét nézem csodálattal, és azt szeretném, ha nagymértékben meg tudnám valósítani

nálunk az ottani állapotokat. Gondolok itt elsősorban a tömegtestnevelésre, tömegsportra.

— Sajnos, ezen a téren a mai állapotok sok kívánnivalót hagynak hátra. Ennek súlyos hátrányát érzi a magyar sport, elsősorban az egyetemi sport, pedig testnevelés szempontjából is az egyetemi és főiskolás anyag kitűnő, s eredmények elérése szakszerű vezetés, hely pálya, felszerelés és idő kérdése csupán.

— Ezek közül eddig legnehezebben megoldható a helykérdés volt. De most, az egyetemi sporttelep már építés alatt áll és minden remény megvan rá, hogy tavasszal átadhatjuk az ifjúságnak. Ez rendjén is volna.

A másik probléma, ami engem foglalkoztat, az, hogy a testnevelésen keresztül mennyire tudom kifejleszteni az eddig nálunk eléggé figyelmen kívül hagyott közösségi érzések, tulajdonságok, mint bajtársiasság, egymást segítés, egymás megbecsülésének kérdését.

Melyik sportágat kívánja tanár úr legjobban föllendíteni?

— Mivel a sport a nevelés szolgálatában áll és hivatása, hogy az akaratot, a tettekkészséget növelje, elsősorban a küzdősportokra akarom fektetni a súlyt. Gondolok itt az atlétikára, a rugólabdára, a kézilabdára, a kosárlabdára és az ökölvívásra, de célok az, hogy mindenki tehetsége és kedve szerint megtalálja a helyét a különböző szakosztályokban. Ezek önállóságára a jövőben nagy súlyt akarok fektetni, hogy ezáltal a SzEAC a régi nagy KEAC méltó utódja legyen. sőt, ha lehetséges, azt túl is szárnyalja.

Helyesli a SzEAC keretein belül megalakult repülő szakosztályt, és mit vár tőle?

— A deákrepülés megvalósítása nagyon tetszik nekem, mert ma minden államnak kötelessége a polgári repülés minél szélesebb kifejlesztése. Az egyelőre szerény keretek

közt meginduló deákrepülés feladata, hogy a polgári repülést népszerűsítse.

Mit üzen a nemsokára kezei közé szabaduló ifjúságnak?

— Köszöntöm őket, és nagy szeretettel várom a munkám elvégzésére segítőtársul a szegedi egyetemi hallgatókat.

Arra kérek minden egyetemistát és főiskolást, hogy jöjjenek és dolgozzanak olyan buzgalommal és szeretettel, amilyennel én várom őket.

Biztosra veszem, hogy ha a hallgatóság megértésével találkozom, akkor nemcsak a tömegsportélet lendül fel a hallgatóság minden tagjának hasznára, de olyan versenygárdát is kinevelhetünk, amelyik bátran vetekszik az ország legkiválóbb versenygárdáival.

Vöröskereszt

szolgálat!

Egész Európa ifjúsága hareban áll. Aki nincs a frontokon, attól frontmögötti szolgálatokat követel a háború. Légtalpon, betegápolás, ápolói munka, szociális tevékenység, munkaszolgálat, gyári munka: mindből kivieszi részét a hátország ifjúsága, lányok és nem katonai fiúk egyaránt. Tőlünk eddig keveset kívántak. Tanulmányainkat sem kellett félbeszakítanunk. Természetes, hogy segítünk, ha szükség van ránk. Most például a Magyar Vöröskereszt céljaira rendezendő gyűléshez önként jelentkező hallgatóink segítségét kéri. Tudjuk, hogy a Vöröskereszt milyen óriási munkát fejt ki, s hogy magyar életek százait menti meg, s hogy talán éppen hozzátartozónkon segít. Ilyen mozgalomnak segíteni, gyűjteni nem szégyen: kötelesség. Örömmel láttuk, hogy az első felhívásra sokan vállalták ezt az egy napi munkát. Akik még segíteni tudnak, jelentkezzenek a SzEI gondnokánál.